

MARIAN GOŁĘBIEWSKI
ARCYBISKUP METROPOLITA WROCŁAWSKI

LIST PASTERSKI NA ADWENT 2009 r.

BĄDŹMY ŚWIADKAMI MIŁOŚCI

Umiłowany Ludu Boży!

1. Nieszporami przed dzisiejszą niedzielą rozpoczęliśmy w Kościele okres **ADWENTU**. Jak zwykło się mówić, Adwent to okres radosnego oczekiwania na przyjście Pana. Mówiąc o tym przyjściu, mamy przed sobą potrójną perspektywę.

Na pierwszym planie rozważamy historyczne przyjście Jezusa na tę ziemię. Ludzkość czekała na nie przez długie wieki historii zbawienia. Zapowiadali je prorocy Starego Testamentu, na czele z wielkim Izajaszem. To tęskne oczekiwanie na Mesjasza wyraża się najlepiej w słowach: „Niebioso, wysączcie z góry rosę! Obłoki, wylejcie z deszczem sprawiedliwość! Niech się otworzy ziemia i wytrysnie zbawienie! I razem wszędzie sprawiedliwość!” (Iz 45,8). Tymi słowami rozpoczyna się Msza św. wotywna o Najświętszej Maryi Pannie w Adwencie zwana roratami. Idąc za wzorem naszych ojców, będziemy uczestniczyli w tej Mszy św., aby wraz z Maryją czuć i oczekiwać na przyjście Jej Syna. W czasie Adwentu niejako utożsamiamy się z ludźmi Starego Przymierza, rozważając teksty biblijne odnoszące się do Mesjasza, odczytywane w liturgii słowa, i duchowo przygotowujemy się na przyjście Pana w tajemnicach świąt Bożego Narodzenia.

W ten sposób wkraczamy w drugą perspektywę adwentowego oczekiwania. Wychodząc z historii wchodzimy w teraźniejszość. To co stało się w przeszłości, aktualizuje się w liturgii Kościoła. Historia zbawienia bowiem sięgnęła punktu kulminacyjnego. Spełniły się starotestamentowe prorocтва, nastąpiła „pełnia czasów”, Jezus poczęty mocą Ducha Świętego rodzi się z Najświętszej Dziewicy, „Słowo stało się ciałem i zamieszkało między nami” (J 1,14). Te wszystkie tajemnice odżywają i są uobecnianie w liturgii świąt Bożego Narodzenia. Stają się dla nas źródłem łask, jeśli z wiarą je przeżywamy. Dlatego przygotowujemy się do świąt Bożego

Narodzenia, czekamy na nie, tęsknimy, porządkujemy sprawy sumienia, aby przyjście Jezusa do naszych serc przeżyć jako największe wydarzenie naszego życia.

Jest jeszcze trzecia perspektywa owego przyjścia. Chodzi o przyjście Chrystusa na końcu czasów, czyli przyjście eschatologiczne. Przygotowaniem do niego jest cały bieg życia. Każdorazowy Adwent nam to przypomina. Ewangelia zachęca nas do czuwania, byśmy byli gotowi. W Bożym Narodzeniu Bóg objawia się jako Miłość, na końcu czasów - nie przestając być Miłością - ukaże się również jako Sędzia.

2. Dnia 19 czerwca br., w uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, Ojciec Święty Benedykt XVI rozpoczął w Kościele **ROK KAPŁAŃSKI**, który zbiegł się ze 150. rocznicą śmierci św. Jana Marii Vianneya patrona proboszczów. Hasło tego roku brzmi: „Wierność Chrystusa, wierność kapłana”. W naszej Archidiecezji rok ten rozpoczęliśmy w katedrze w uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela, dnia 24 czerwca br. Do tematyki Roku Kapłańskiego nawiązywaliśmy w czasie sympozjów i spotkań kapłańskich, organizowanych z tej okazji. Na tym nie koniec. W różnych inicjatywach w nowym roku kościelnym i duszpasterskim będziemy odnosić się do tematyki kapłańskiej, aby pogłębić duchowość kapłanów i zachęcić wiernych do gorącej modlitwy w ich intencji. Potrzeba bowiem nowego spojrzenia na życie i misję kapłana oraz zwrócenia szczególnej uwagi wiernych na pracowników winnicy Pańskiej. „Panie, spraw, abym był kapłanem według Serca Twego” - niech ta krótka modlitwa pojawia się często na ustach sług ołtarza w Roku Kapłańskim.

Wierni razem z duchownymi mają pogłębić kapłańską tożsamość. Kapłan to uczeń, który całkowicie utożsamia się z osobą Mistrza z Nazaretu i z Jego misją zbawienia każdego człowieka. W całej przestrzeni swego powołania kapłan zobowiązany jest do wierności i gotowości pełnienia trudnej nieraz służby. Chodzi o wierność w płaszczyźnie głoszenia słowa Bożego, sprawowania sakramentów świętych i świadczenia dzieł miłosierdzia. Wszyscy pragniemy, aby kapłani byli święci. Jest to również życzenie samego Chrystusa. Módlmy się zatem o świętość kapłanów, o ducha ofiary, o gorliwość w pracy duszpasterskiej, o bezinteresowność w czynieniu dobra. Niech Jezus Chrystus - Najwyższy Kapłan Nowego Przymierza - udzieli im łaski wytrwania w powołaniu aż do końca.

Drodzy Diecezjanie!

3. W I Niedzielę Adwentu rozpoczynamy również nowy rok duszpasterski pod hasłem „**BĄDŹMY ŚWIADKAMI MIŁOŚCI**”. Przy realizacji programu inspiracją dla nas będzie encyklika Benedykta XVI *DEUS CARITAS EST - Bóg jest Miłością*. Stwierdzenie -

stanowiące tytuł encykliki - występuje w Pierwszym Liście św. Jana (4,16): „Bóg jest Miłością, kto trwa w miłości, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim”. Zdanie to wyraża istotę wiary chrześcijańskiej. Ukazuje chrześcijański obraz Boga i człowieka. W tym samym wersecie czytamy: „Myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką Bóg ma ku nam”. Tak oto chrześcijanin spotyka się w swoim życiu z Osobą, która wytycza kierunek tego życia. Chrześcijaństwo pogłębiło wiarę Izraela wyrażoną w słowach: „Słuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem - Pan jeden. Będziesz miłował Pana, Boga twojego, z całego serca twego, z całej duszy swojej, ze wszystkich swoich sił” (Pwt 6,4-5). Jezus bowiem połączył w jedno dwa przykazania: przykazanie miłości Boga i przykazanie miłości bliźniego z Księgi Kapłańskiej (19,18): „Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego” i dodał: „Nie ma przykazania większego od tych” (por. Mk 12,29-31). Tę samą myśl rozwija św. Paweł mówiąc: „Kto bowiem miłuje bliźniego, wypełnił Prawo. Albowiem przykazania [...] streszczają się w tym nakazie: Miłuj bliźniego jak siebie samego. Przeto miłość jest doskonałym wypełnieniem Prawa” (Rz 13,9-10). W świetle tych słów, człowiek nie może żyć bez miłości, która przez Boga wpisana jest w jego egzystencję. Co więcej, chrześcijanin poprzez swoje świadectwo miłości ma pomagać bliźniemu doświadczać miłości Trójjedynego Boga.

W chwili przyjęcia chrztu człowiek zostaje jakby złączony z Chrystusem i otrzymuje od Niego szczególną moc miłowania. Odrodzony „z Boga” otrzymuje udział w życiu Bożym i staje się uczestnikiem odwiecznej Miłości. Ten Boży dar miłowania udzielany jest ludziom przez Ducha Świętego, zgodnie z tym co mówi św. Paweł: „...Miłość Boża wypełniła wasze serca przez Ducha Świętego, który jest nam dany” (Rz 5,5). Między miłością Boga i bliźniego istnieje bardzo ścisły związek. Jedna wymaga drugiej w sposób tak ścisły, że stwierdzenie o miłości Boga staje się kłamstwem, jeżeli człowiek zamyka się na bliźniego czy wręcz go nienawidzi (por. 1J 4,20; *Deus caritas est*, 16). Miłość bliźniego praktycznie oznacza to, że w Bogu i z Bogiem kocham również drugiego człowieka i patrzę na niego oczyma Jezusa Chrystusa.

Jakie praktyczne wnioski płyną z tych rozważań? Przez świat i Europę przechodzi fala kryzysu gospodarczego, od którego jeszcze gorszy jest kryzys moralny. Pierwszy dotyka najuboższych. Drugi może dotknąć wszystkich bez wyjątku. Są kraje na świecie, gdzie ludzie chronicznie głodują lub pozbawieni są elementarnej opieki sanitarnej. Nie brak i w naszym kraju ludzi biednych. Nie wolno przechodzić obok nich obojętnie. Nie wolno się od nich odwracać. Trzeba im pomóc w imię słów Jezusa: „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25,40).

W hierarchii miłości po Bogu idą rodzice. To im należy się miłość, cześć i szacunek. Cywilizacja współczesna nie uczy szacunku i miłości do rodziców. Kiedy się zestarzeją, nie mogą już pomagać, wtedy wysyła się ich do domów starców, chociaż w wielu rodzinach warunki materialne i lokalowe przemawiają za tym, aby rodzice stare lata mogli spędzać w domu, w otoczeniu bliskich. Czymś co radykalnie przeczy miłości bliźniego jest eutanazja. Niepokoi nas społeczne przyzwolenie na to nowe zjawisko, które jest symptomem dekadencji cywilizacji europejskiej.

Okazujmy też więcej serca tym, którym się nie wiedzie w sferze duchowej czy materialnej. Różne są przyczyny ludzkiej niedoli, którą uleczyć może autentyczna miłość bliźniego. Nasza pomoc, aby była skuteczna, musi być zorganizowana. W parafii instytucją, która zajmuje się biednymi jest Caritas. Jest jeszcze wiele parafii w naszej Archidiecezji, które dotychczas nie zorganizowały struktur parafialnych Caritas. Zachęcam gorąco duszpasterzy tych parafii, aby uczyniły to jak najprędzej. Pozwólmy ludziom działać, być świadkami miłości. Niech świadczą tę miłość ludziom potrzebującym. To będzie wspinała realizacja programu duszpasterskiego.

Umiłowani w Panu!

4. W ramach ogólnopolskiego programu duszpasterskiego poszczególne diecezje realizują program własny. W naszej Archidiecezji od trzech lat realizujemy program, który określany jest jako **recepja *Katechizmu Kościoła Katolickiego***. W tym roku będziemy zgłębiać trzecią jego część, która nosi tytuł „**Życie w Chrystusie**”. Szczególną uwagę zwrócimy na Dekalog, czyli Dziesięć przykazań Bożych. Będzie to pogłębiona refleksja nad moralnością chrześcijańską, której fundament stanowi Dekalog. Jest to prawo objawione przez Boga na górze świętej.

Dziesięć przykazań wyraża wymagania miłości Boga i bliźniego. Trzy pierwsze odnoszą się bardziej do miłości Boga, a siedem pozostałych do miłości bliźniego. Pójście za Jezusem obejmuje wypełnianie przykazań. Chrystus podkreślał, że nie przyszedł znieść starego Prawa, ale wypełnić. Dlatego przejął Dziesięć przykazań, ale ukazał w nich moc działającego Ducha Świętego. Rozwinął też wymagania poszczególnych przykazań, o czym świadczą między innymi słowa: „Słyszeliście, że powiedziano przodkom: Nie zabijaj!... A Ja wam powiadam: każdy, kto się gniewa na swego brata, podlega sądowi” (Mt 5,21-22). Dekalog powinien być wyjaśniany w świetle przykazania miłości Boga i bliźniego, które jest największym przykazaniem.

Siostry i Bracia!

5. Oto zarys naszej pracy w rozpoczynającym się roku kościelnym. Wspomagajcie Waszą modlitwą realizację tego programu. Włączcie się osobiście w praktykę czynnej miłości bliźniego, w pracę charytatywną na rzecz ubogich. Postępujcie zgodnie z Dekalogiem, który z przykazaniem miłości Boga i bliźniego stanowi fundamentalny kodeks moralności chrześcijańskiej. Niech czas Adwentu i cały rok liturgiczny będzie dla Was spotkaniem z Bogiem, który jest Miłością. Niech w tej duchowej wędrówce wzorem nam będzie Najświętsza Maryja Panna - niewiasta, która kocha i uczy nas być świadkiem miłości.

Na trud wspólnej pracy z serca udzielam Wam pasterskiego błogosławieństwa: w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

+ Marian Gołębiowski
Arcybiskup Metropolita Wrocławski

Dan we Wrocławiu,
w rocznicę poświęcenia Katedry Metropolitalnej we Wrocławiu,
dnia 16 listopada R.P. 2009

KURIA METROPOLITALNA WROCLAWSKA

L.dz. 1766/2009

ZARZADZENIE

Powyższy LIST PASTERSKI J.E. Księdza Arcybiskupa Metropolity należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Archidiecezji Wrocławskiej w I Niedzielę Adwentu, 29 listopada 2009 r.

Wrocław, 16.11.2009 r.

WIKARIUSZ GENERALNY